

Arrest

nr. 114 397 van 26 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 augustus 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 augustus 2013.

Gelet op de beschikking van 26 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. VAN HOECKE die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. MONDELAERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 maart 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), onontvankelijk verklaard wordt. Dit is de eerste bestreden beslissing.

Eveneens op 12 maart 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). De rechtsgrond van deze beslissing, die de tweede bestreden beslissing vormt, is artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

2. Over de ontvankelijkheid

Artikel 39/57, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) moet worden ingediend binnen een termijn van dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.

De termijn van dertig dagen bepaald in artikel 39/57 van de vreemdelingenwet is van openbare orde en moet strikt worden toegepast.

De bestreden beslissingen werden voor het eerst op 27 maart 2013 ter kennis gebracht aan de verzoekende partij, in persoon zoals blijkt uit het administratief dossier. Derhalve was 26 april 2013 de uiterste datum waarop de verzoekende partij een verzoekschrift tot nietigverklaring kon indienen. Er moet dus worden vastgesteld dat het op 12 juli 2013 ingediende beroep laattijdig is (RvS 25 mei 2005, nr. 144 929; J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid), in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nr. 416). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde zou behandelen (RvS 18 juni 2004, nr. 132 671).

Er dient op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet middels een beschikking aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om vast te stellen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden.

In casu wordt in de beschikking van 19 augustus 2013 als grond tot verwerping van het beroep het volgende gesteld:

“Het verzoekschrift komt onontvankelijk voor wegens laattijdigheid.

Immers, niettegenstaande de verzoekende partij in de aanhef van haar verzoekschrift, alsmede middels de bij het verzoekschrift neergelegde afschriften van de bestreden beslissingen en de akte(n) van kennisgeving hiervan, voorhoudt dat de bestreden beslissingen haar slechts op 4 juli 2013 ter kennis werden gebracht, dient de Raad blijkens de stukken van het administratief dossier vast te stellen dat de verzoekende partij reeds op 27 maart 2013 op rechtsgeldige wijze in kennis werd gesteld van de bestreden beslissingen waartegen huidig beroep is gericht. De stukken van het administratief dossier leren dat de verzoekende partij ter gelegenheid van de kennisgeving op 27 maart 2013 van de beslissing van 12 maart 2013 waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, eigenhandig heeft gehandtekend. Uit de akte van kennisgeving van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van diezelfde datum blijkt echter dat zij heeft geweigerd te handtekenen. De weigering om dat wat wordt betekend in ontvangst te nemen is zonder belang voor de regelmatigheid van de betekening (J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, afdeling administratie, 2.ontvankelijkheid, Die Keure, algemene reeks nr. 10, 1996, p.425). Aldus houdt de weigering om een stuk voor kennisname te ondertekenen, welke niet is ingegeven door overmacht doch het gevolg is van een vrije wilsbeslissing, niet in dat er geen rechtsgeldige betekening is gebeurd (RvS 5 november 1992, nr. 40965, RvS 14 februari 1995, nr. 51630). Het komt een bestuurde niet toe om met dergelijke weigering het normale verloop van beroepstermijnen te dwarsbomen (RvS 31 augustus 2006, nr. 162 216).”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden).

In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010

houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie.

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 28 augustus 2013 diende de verzoekende partij een verzoek tot horen in.

Naar aanleiding van het verzoek tot horen wordt ter terechtzitting van 22 oktober 2013, middels het verwijzen naar de aan de verzoekende partij toegezonden beschikking in toepassing van artikel 39/73 van de vreemdelingenwet, uitdrukkelijk gevraagd wat haar standpunt ter zake is. De verzoekende partij stelt dat in maart een beslissing werd genomen, maar dat zij in juli een nieuwe beslissing heeft ontvangen. Ter terechtzitting legt zij een kopie neer van de beide bestreden beslissingen zoals hoger omschreven met bewijs dat elk van deze beslissingen ter kennis werd gebracht op 4 juli 2013. Zij stelt geen andere beslissingen dan deze beslissingen te hebben ontvangen en zou deze samen met het verzoekschrift hebben ingediend.

De verwerende partij stelt ter terechtzitting niet te weten of deze beslissingen betrekking hebben op deze rechtsgang. Voor de rest verwijst ze naar de inhoud van de beschikking.

De Raad stelt vast dat zowel uit de akten van kennisgeving die de verzoekende partij met de bestreden beslissingen van 12 maart 2013 als bijlage bij haar verzoekschrift voegt als uit de akten van kennisgeving die zij ter terechtzitting neerlegt inderdaad blijkt dat de bestreden beslissingen op 4 juli 2013 aan de verzoekende partij ter kennis werden gebracht. De verzoekende partij ontkent noch weerlegt echter de in de beschikking opgenomen grond tot verwerping daar waar wordt gesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat zij reeds op 27 maart 2013 op rechtsgeldige wijze in kennis werd gesteld van de bestreden beslissingen, nu zij ter gelegenheid van de kennisgeving van de eerste bestreden beslissing op 27 maart 2013 eigenhandig heeft gehandtekend en ter gelegenheid van de kennisgeving van de tweede bestreden beslissing op dezelfde datum geweigerd heeft te handtekenen, hetgeen zonder belang is voor de regelmatigheid van de betekening. Zij toont met haar betoog niet aan dat het opnieuw ter kennis brengen van de bestreden beslissingen op 4 juli 2013 afbreuk doet aan de rechtsgeldige eerste kennisgeving op 27 maart 2013, die de beroepstermijn heeft doen aanvangen. Een tweede kennisgeving doet geen nieuwe beroepstermijn lopen wanneer de eerste kennisgeving rechtsgeldig was (RvS 13 januari 2003, nr. 114.372, RvS 13 februari 2007, nr. 167.753).

Uit het voorgaande volgt dat de verzoekende partij geen elementen bijbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen over het bovenstaande. De kennisgeving geschiedde rechtsgeldig op 27 maart 2013, zodat 26 april 2013 de uiterste datum was voor het indienen van het beroep.

Het op 12 juli 2013 ingediende beroep is bijgevolg laattijdig ingesteld.

Er wordt vastgesteld dat het beroep tot nietigverklaring niet ontvankelijk is.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de vraag naar de al dan niet ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET